
Gaila skęstančių
Afrodičių.
Jų paausiuose įstrigusių
Dviragių pabaisų
Viliojančių į spąstus.
Tada, skęstančiu
Dievišku kūnu,
Matysi kylančią
Iš pelenų Atlantidą.
Ir dviragis sudegins
Viską kartu su tavimi.
Nebūtis pasiglemš
Dieviškumą ir
Mirštant visiškai apaksi.
Nukirsi Dievui kairės
Rankos pirštus ir
Stuksensi nagais
Į jo sostą.

Plyšta per pus

Dingsta žodžiai.

Kiaurasamčiu

Šlapini patalus

Ir nė krust.

Nekiši kojos

Iš karšto vandens,

Kad sušiltų venose

Ledu pavirtęs kraujas.

Muilu dvelkiantys

Bijūnai užgoš

Dieviškos nuodėmės

Kvapą.

Mintis išplaks

Ir tada nusidėsi.

Juk geriau būti

Paskelbtam šventuoju

Po mirties, su žemėm

Po nagais.

Dievintam. Sudievintam.

Imperijos valdovu.

Tada geriau nebūt.

Nakčia uodų graužiamam.

Ryte graužt kitą –

Atsiimt pralietą kraują.

Aureole apgaulinga dabintis virš galvos.

Saulė teka rytuose.

Leidžiasi su tavo galva

Vakarinėj papėdėj.

Sugrīžk svajonēmis

Kasdieninēmis.

Medžio šaknīmīs

Īsidaigojusiomis

Likime manajam.

Rusvam vandenī

Neplauks kraujo

Putos ir skambēs

Varpai.

Pirmākart

Pastatysiu šventovē

Savo kūnui.

Užduodžiu plaukuose tave

Pajaučiu.

Matyt, instinktyviai

Tavo lūpų priartėjimą.

Taip grobuoniškai,

Nimfa palydove.

Išpažinties sakyt nemoku.

Atgailaujant ima juokas.

Instinktyviai, matyt.

Grobuoniškai uodžias

Lūpų priartėjimas.

Plaukuose jaučiu nimfą.

Gaila, ne rimtą.

Suplyšo broliui vyžos

Ir išlindo nykštys –

Nei suprast ar bėda,

Ar palaima aplankius

Brolai. Mat buvo

Doras per gavėnia:

Širdis vis plyšta,

Nenori išmest nudėvėtų

Skudurų, tai gaubias

Protėvių skraistėm.

Doras, broli, tavo nuolankumas.

Apipintas mistikom,

Kai tave naktį šaukias

Ant senojo tilto baubai.

Kiekvieną naktį atkuriantys

Joninių siaubą

Smuikininko sulaužytu

Smuiku ir grėbliais.

Kiekvienas savaip,

Brolai, kiekvienas

Savaip.